

VOLNÉ POKRACOVANIE BESTSELLERA TIENE MEDZI NAMI

TRICIA LEVENSELLER

TEMNOTA V NÁS

COO
BOO

Temnota v nás

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Tricia Levenseller

Temnota v nás – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEMNOTA
V NÁS

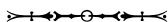
TRICIA LEVENSELLER

TEMNOTA V NÁS

Z angličtiny preložila Jana Cvoligová Kyseľová

COO
BOO

*Pre Rachel a Holly.
Ďakujem, že ste mi splnili sny.*

NIČ TAKÉ AKO ZLÝ NÁPAD NEEXISTUJE.
EXISTUJÚ LEN ÚŽASNÉ NÁPADY,
KTORÉ SÚ OTRASNE ZREALIZOVANÉ.
Damon Salvatore, *Upírske denníky*,
2. séria, epizóda 15

1

Môjmu manželovi trvá zomieranie pridlho. Sedím pri jeho posteli ako svedomitá manželka, dávam sa, ako sa mu z hrude derie dych, a pri každom výdychu sa modlím, aby bol jeho posledný.

Bohovia, ten chlap má už skoro šesťdesiatštyri a po rokoch plných hýrenia, pôžitkov a čertvie čoho ďalšieho ho trápia všetky možné choroby. Lenže Hadrian Demos, vojvoda z Pholia, sa života drží, akoby mu stále mal čo ponúknuť – aj keď je z neho už len chlipný dedko pripútaný na lôžko, ktorému zostáva akurát deň za dňom zízat' na moju tvár.

Pholios sa zamrví, akoby ho moje myšlienky prebrali, a ja sa obzriem a skontrolujem, či je Kyros stále na svojom mieste v izbe. Potom stoličku posuniem o kúsok dozadu, sklopím zrak a čakám.

„Chrysantha,“ zastoná stavec.

„Som pri vás, manžel.“ Načiahnem sa, chytím ho za fľakatú a chlpatú ruku a zovriem ju v dlaniach.

„Dnes vyzeráte nádherne,“ povie.

„Ďakujem.“

Ovládnem sa a podarí sa mi neprevrátiť oči. Takto ma totiž zdraví každé ráno, akoby mu mali komplimenty zabezpečiť to, čo od mňa – svojej devätnásťročnej manželky – skutočne chce.

Pholios zamľaská. „Vodu.“

Obrátim sa ku krčahu na nočnom stolíku, no zistím, že je prázdny.

„V noci ste museli byť poriadne vyprahnutý, vaša milosť,“ prehodím. „Idem vám nabrať ďalšiu.“

„To zvládne aj Kyros.“

Chĺpky na šiji sa mi zježia a mám čo robiť, aby som si na tvári udržala ľahostajný výraz. V manželstve s vojvodom mám často pocit, akoby mi plúca obopínala železná obruč. Len čo si uvedomím, že s ním budem sama, obruč sa okamžite stiahne.

Kyros, príťažlivý mladý lokaj, sa mi zadíva do očí. Priam z neho vyžaruje súciti a lútosť, ale ja ho povzbudím ľahkým kývnutím. Posledné, čo chcem, je, aby môjho priateľa vyhodili pre neposlušnosť.

„Pravdaže, vaša milosť,“ prehovorí. „Hneď som späť.“ Druhá časť je adresovaná mne.

Sotva vytiahne päty z vojvodových honosných komnát, manžel sa mi vytrhne zo zovretia a natiahne sa za mojimi prsami.

Keďže som na jeho výčiny už dávno zvyknutá, vstanem s cieľom ujsť, no nie som dosť rýchla. Kým mu uniknem z dosahu, stihne ma plesnúť po zadku. Pohľad stále upieram na podlahu.

Je to najlepšia taktika, ako pred ním skryť svoje skutočné myšlienky.

„Chcete, aby som vám dnes čítala?“ spýtam sa.

Pholios zavrčí. „Nie. Kníh mám už dosť. Vráťte sa sem.“

„Vravíte, že kníh nikdy nie je dosť? Idem teda nejakú vybrať,“ odvetím. Presuniem sa na opačnú stranu miestnosti, kde stenu zdobia rad políc.

„Prekliata hlupaňa,“ zahundre Pholios. „Vášmu otcovi som za vás zaplatil sedemtisíc necos. Toľké mrhanie.“

„Mrzí ma to, pán môj.“ Obruč sa stiahne ešte pevnejšie.

„Nechcem, aby vás to mrzelo. Chcem, aby ste si vykasali sukňu, vyliezli na posteľ a splnili si manželskú povinnosť.“

Takzvanú povinnosť, ku ktorej ma vinou svojej choroby nevie donútiť.

„Aká povinnosť by mohla byť dôležitejšia než starostlivosť o manžela?“ čudujem sa.

Ani mu nenapadne, že si z neho možno robím dobrý deň, a ostatní sú na tom rovnako. Dlhú a tvrdo som pracovala, aby som si zaistila reputáciu hlupane. Zachránila ma viackrát, než dokážem spočítať. Práve vďaka nej sa mi podarilo zmanipulovať otca, aby ma vydal za bohatého vojvodu na smrteľnej posteli. Kiežby som však vtedy vedela, aký bič som si na seba uplietla. Pholios vyšiel s farbou von, až keď sme už boli svoji. Domnievala som sa, že hľadá len niekoho, kto mu bude robiť spoločnosť, kým sa poberie za čertami do niektorého z pekiel.

„Vaša *nočná* povinnosť,“ objasní vojvoda.

„Ale veď teraz je deň, pán môj.“

„To predsa viem!“ Miestnosť naplní jeho kašeľ, no ja ho ignorujem. Obzerám si rady kníh a dávam si načas. Presne viem, ktorý zväzok si vyberiem, ale do vojvodovho dosahu sa ani najmenej nenáhlím. Počkám, kým sa do komnaty vráti Kyros.

Pholios je síce skazený, ale pred služobníctvom rád zachováva dekrétum. Buď vie, že koná nesprávne, a chce si udržať aspoň aké-také dobré meno, alebo si myslí, že spálňové záležitosti na verejnosť nepatria. Tak či onak, keď sme v prítomnosti iných, nedotýka sa ma, hoci Kyros ho už pristihol pri kadejakých nemravnostiach. Za posledné dva mesiace svojho života, čo je úplnou náhodou aj dĺžka môjho manželstva, som zažila oblápanie, štipanie, plieskanie a obchytkávanie viackrát, než dokážem zrátať.

To všetko ale bude stať za to, keď Pholios zomrie. Vojvoda nemá vlastné deti ani príbuzných, ktorí by po ňom zdedili titul, takže po jeho smrti všetko pripadne mne. Panstvo, titul, sluhovia aj peniaze. Budem si s nimi môcť robiť, čo sa mi zachce, a o mojom osude už nikdy nebude rozhodovať žiadny muž. Navždy budem vojvodkyňa vdova.

Navždy budem slobodná.

Tá budúcnosť je tak blízko, že jej chuť cítim na jazyku. Už len pár týždňov. Maximálne mesiac. Pholiovi azda veľa času nezostáva.

A potom už nebudem musieť skrývať, aká v skutočnosti som.

Vtedy začujem tiché kroky vracajúceho sa Kyrosa a vyberiem z police zbierku poézie. Keď ma lokaj nájde na druhej strane izby, tvárou mu preblesne úľava. Jeho súcit nepotrebujem, starého dedka ešte zvládnem, ale aj tak je zlatý. Opäť sa usadím na stoličke, zatiaľ čo Kyros pomáha vojvodovi napiť sa. Keď si Pholios prečíta názov knihy v mojich rukách, skoro mu zabehne.

„Nie,“ namietne. „Básne neznášam.“

Práve preto som ich vybrala. „Vyčistia vám myseľ, vaša milosť. Poézia je vzpruhou pre dušu.“

Ešte čosi zahundre, ale keď začnem čítať, stíchne. Mám dojem, že sa mu páči môj hlas, no pri čítaní mi aj tak zväčša zíza na hrud', preto knihu zdvihnem o trošku vyššie. Zhruba po desiatich minútach komnatu opäť naplní Pholiovo chrápanie.

„Ste v poriadku, vaša milosť?“ zamrmle Kyros potichu, aby nezбудil vojvodu.

„Ale áno, Kyros, a ty?“ Zatvorím knihu a posediačky sa otočím, aby som si ho poriadne obzrela. Dokonca aj v livreji je to úžasne pekný chlap. Má na sebe tradičnú bielu košeľu a pančuchy, rukavice a topánky. Vždy je čistý, upravený a má dokonalé držanie tela. Uprostred výraznej brady sa mu vyníma rozkošná jamka a zelené oči mu vždy žiaria. Začesané vlasy vytáhané od slnka mu siahajú poniže uší a jeho mocná postava by zahanbila nejedného lokaja.

Deň čo deň sami dvaja trčíme s vojvodom v jeho komnatách, ob-skakujeme ho a snažíme sa vyhovieť každej jeho požiadavke. Z času na čas sa objaví Kyrosov malý synček, lebo nám zúfalo túži ukázať žaby, čo nachytil v rybníku na pozemkoch, alebo skalky, ktoré našiel v lese. Chlapček vie, že má byť potichu, keby náhodou vojvoda spal.

Vždy opatrne upúta našu pozornosť a na krátku chvíľku nás vytiahne z izby, aby sa nám pochválil svojimi pokladmi.

Po tej príležitosti zakaždým priam skočím.

„Ja tiež, vaša milosť.“ Kyros je slušný a moje manželstvo s vojvodom ani moje útrapy nekomentuje. Má dosť zdravého rozumu, aby vedel, že svoje poníženie rozoberať netúžim. „Nico sa dnes ráno naučil nové slovo,“ nadhodí radšej, aby sme prešli na veselšiu tému.

Pousmejem sa. „A to je aké?“

„*Rozhorčený.*“

„To je na štvorročného poriadne ťažké slovo.“

„Hlavne to nehovorte pred ním. Má štyri a pol, ani o deň menej.“

Za ten čas, čo sme spolu strávili v jednej miestnosti, som sa o Kyrosovi a jeho minulosti dozvedela kadečo. Syn sa mu narodil, keď mal sedemnášť rokov. S jeho matkou neboli zosobášení, a keď otehotnela, dala mu jasne najavo, že o výchovu dieťaťa nemá záujem. Hoci zákon od slobodných mužov nič také nevyžaduje, Kyros sa zhostil úlohy otca a vychováva chlapca sám.

„Kde je Nico teraz?“ spýtam sa.

„V kuchyni pomáha kuchárke. Veď viete, že má maškrtný jazyk.“

„Neskôr ho musím pohľadať. Už sa teším, ako bude vymýšľať vetu, v ktorej bude môcť použiť slovo *rozhorčený.*“

Do komnaty vstúpi druhý lokaj Doran a na podnose nesie list.

„Prišiel vám list, pani vojvodkyňa,“ oznámi hlučne, čím zobudí Pholia. Najradšej by som mu vynadala, ale namiesto toho sa ďalej chabo usmievam.

„Ďakujem, Doran,“ odpoviem, vstanem a vezmem si poskladaný pergamen.

„Chcem sa najesť, Kyros. Prines mi raňajky,“ prikáže vojvoda, ktorý sa už zasa úplne prebral.

Obaja sluhovia z izby nepochybne odídu, ale ja si to ani nevšímam. Všetku svoju pozornosť totiž venujem rukopisu na liste.

Patrí mojej sestre.

Alessandra mi nikdy nepíše a ja jej napíšem len občas – keď sa chcem pobaviť tým, že ju pokarhám. Má ma za nafúkanú hlupaňu, čo mi pripadá obzvlášť zábavné. Alessandra odjakživa dáva až príliš najavo, čo chce a ako sa to pokúsi získať. Práve teraz sa snaží zviest' Tieňového kráľa.

Potichu sa zasmejem popod nos. Keď nechcel mňa, o ňu nebude mať záujem ani náhodou. Nehovorím to z márnivosti. Po mame som možno zdedila krásu, ale o to nejde. Pekná tvárička nie je všetko. Najdôležitejšie je, že ja som lepšia herečka. Viem predstierať, že som ženou, po akej muži túžia. A ako som zistila, najviac sa im pozdávajú také, ktoré môžu ovládať. Preto sa tvárim, že som poddajná a poslúšná. Keď majú muži pocit, že môžu ženu kontrolovať, nesledujú ju až tak pozorne. A keď si myslia, že je hlúpa, nedávajú si až tak pozor na to, čo pred ňou vypustia z úst.

Lenže Alessandra? Vždy som presne vedela, čo jej behá hlavou. Aj keď musím priznať, že vraždu by som na ňu nepovedala. Keď vyšlo najavo, ako skončil jej prvý milenec, načisto ma to zaskočilo. Ešte väčšmi ma potom šokovalo, že kráľ jej okamžite udelil milosť.

Za to, že si vôbec nie sme blízke, môžem ja. Odjakživa sme súperili o otcovu pozornosť. Stredom jeho vesmíru bola matka, lenže tá zomrela, keď mala Alessandra jedenásť a ja dvanásť rokov, a mne bolo jasné, že otec svoju lásku preniesie buď na sestru, alebo na mňa. V srdci mal vždy miesto iba pre jednu ženu, preto som si ho uchmatla, skôr než Alessandra vôbec zbadala, čo sa deje. Keby mohla, spravila by to isté.

Žijeme vo svete, kde o všetkom rozhodujú muži. Kde bývame. Kedy dostaneme peniaze. Za koho sa vydáme. Vedela som, že najväčšiu šancu na šťastie budem mať, keď si otca omotám okolo prsta. Musela som si vybrať medzi ňou a sebou.

A vybrala som si seba.

Občas sa cítim trochu previnilo, ale keď nakoniec dosiahnem, čo chcem, nebude na tom záležať. Keď budem bohatá a nebudem odkázaná na nijakého chlapa, budem si môcť robiť, čo sa mi zapáči, hoc aj rozvíjať vzťah so sestrou.

Rozložím list a prečítam si ho:

*Drahá Chrysantha,
chcela by som Ťa srdečne pozvať na svoju svadbu. S Kalliarom sa
budeme brat' presne o šesť mesiacov a moja korunovácia sa bude konať
v rovnaký deň, hneď po sobášnom obrade.*

*Prideš, všakáno? Alebo Ťa príliš zamertnúva obsluhova-
nie Tvojho vráskavého manžela? Azda si nájdeš trochu času
na najväčší deň v živote svojej jedinej sestry. Daj mi vedieť
čo najskôr a ja Ťi na svadbe tejto pobečlice a Tieňového kráľa
vyhradím miesto v prvom rade.*

*So želaním všetkého dobrého
Alessandra*

V ušiach mi búši a až príliš neskoro si všimnem, že som list v ruke celý pokrčila.

Kráľa.

Moja mladšia sestra si berie prekliateho kráľa.

Mňa nechcel, ale ju zrazu áno. Ju! Vrahyňu.

Celé roky som intrigovala, plánovala a snažila sa niečo dosiahnuť. Deň čo deň ma obťažovali, ponížovali a urážali a načo to bolo dobré? Moje úsilie zatiaľ neprinieslo žiadne ovocie.

Alessandra medzitým spala s toľkými chlapmi, že som o nich stratila prehľad. V minulosti som ju nazývala oveľa horšie než pobečlica. Snažila som sa jej tým povedať, nech je opatrná. Ak si chce zabezpečiť dobrú budúcnosť, musí si dávať pozor na svoju povosť. Navyše som sa vďaka tomu cítila lepšie vo chvíľach, keď ma šlo roztrhnúť od

žiarlivosti, že ona si našla spoločnosť, zatiaľ čo ja som o prežitie bojovala úplne sama. Mala som totiž pocit, že ak by som vystrájala tak ako ona, nemohla by som si nájsť bohatého manžela.

Lenže jej sa podarilo získať kráľa. Bude z nej naozajstná kráľovná. Bude mať nevýslovny majetok, peniaze aj všetko ostatné. Bude vydatá za najmocnejšieho muža na svete, takže sa jej nikto nikdy ani len nedotkne.

Obleje ma horúčava a pred očami sa mi zjaví červená hmľa.

Alessandra vyhrala.

Ako je to možné? Veď ani len prstom nepohla! Ničím si to nezaslúžila. Vlastne ani nevedela, že hráme rovnakú hru, tak ako sa to stalo, dočerta?

V svojich horúčkovitých úvahách som si neuviedomila, že som sa priblížila k posteli. Pholios zaútočí ako had, cez šaty ma zdrapí za bok a ťahá ma k sebe.

Som taká rozzúrená, že mu po ruke bez rozmýšľania capnem a zhodím ju.

Obaja zmeravieme.

„Len sa mi to zdá, alebo ste ma práve udreli?“ spýta sa.

„Niečo ma na tom mieste svrbelo, vaša milosť.“

Vojvoda zahundre a má tú drzosť tváriť sa urazene, ale keď sa z ničoho nič uškrnie, vidím na ňom, že mu napadla nejaká nechutnosť.

„Podďte bližšie, pani moja, a ja vám odpustím.“

„Bližšie?“ zaujímam sa.

„Áno, skloňte sa nad posteľ. Na druhej strane sa mi vytiahla prikrývka. Musíte mi ju napraviť.“

Moja tvár je ako bezvýrazná maska a duša mi planie. V tomto dome som uväznená pridllho – trčím v komnate s vojvodom, ktorý na mňa civie, zatiaľ čo si oblizuje pery a snaží sa ma prilákať bližšie. Moja sestra medzitým vedie dokonalý slobodný život v luxuse. Zavesená na ramene prekliateho Tieňového kráľa. Počas môjho pobytu

v paláci sa mi ho zväbiť nepodarilo, preto som si myslela, že sa musím uspokojiť s druhou najlepšou možnosťou.

Ale už sa veru uspokojovať nemienim.

Železná obruč okolo mojich pľúc sa rozletí. Môj mozog sa odpúta od zvyšku tela a moje končatiny sa hýbu bez toho, aby som im to vedome prikázala.

Spravím to, o čo ma vojvoda požiadal pred pár minútami. Vykašiem si sukňu a obkročmo si naňho sadnem. Najprv len vytreští oči, až mu priam vyliezajú z jamiek, ale potom vezme rozum do hrsti, načiahne sa oboma rukami a ovinie mi ich okolo pása. Snaží sa uložiť ma do polohy podľa svojich predstáv a zo všetkých síl sa usiluje prirážať bokmi. Našťastie nás stále oddeľujú vrstvy oblečenia a prikrývok.

Ja sa však sústredím na druhý vankúš vedľa jeho hlavy. Skloním sa, aby som naň dočiahla, a Pholios mi zovrie prsia v dlaniach. Neprijemne ich stíska, ale vystriem sa, až keď držím vankúš, a aj to len preto, aby som sa lepšie usadila.

Potom mu páperový vankúš pritisnem na tvár.

Časť jeho tela, ktorá podo mnou začínala tvrdnúť, odrazu ochabne. Pholiove rozrušené výkriky tlmí vankúš a jeho vetché telo sa podo mnou ledva pohybuje. Jeho dlane konečne opustia moju hrud', načiahnu sa za mojimi pažami a snažia sa ich odtlačiť.

Ani o kúsочek nepovolím.

„Takto ste si to predstavovali, pán môj? Teraz už som na niečo dobrá?“

Ak sa môžu všetky túžby splniť vrahyni Alessandre, prečo by sa nemohli aj mne? Pred očami sa mi zjaví jej tvár a ja ich zavriem, aby som nevidela ani ju, ani odpornosti, čo na mne tento chlap napáchal.

Už nikdy nič také nespraví.

Jeho úbohý odpor napokon ustane, ale ja z neho ešte nezleziem. Sedím na svojom mŕtvom manželovi a vznášam sa v akomsi temnom opare medzi minulosťou a budúcnosťou.

Predtým som násilnícke sklony nemala. Predtým som bola stelesnením trpezlivosti.

Teraz som slobodná. Teraz sa môžem stať hocičím.

Napríklad vrahyňou presne ako moja sestra. Klesla som na jej úroveň. Tá myšlienka ma konečne rozhýbe. Upravím sa, vrátim van-
kúš na miesto a uhladím vojvodovi vlasy. Po smrti pôsobí neuveriteľ-
ne pokojným dojmom.

Dúfam, že tam, kam som ho práve poslala, nijaký pokoj nenájde.

Keď sa opäť usadím na stoličke, vo dverách spozorujem postavu.
Stojí tam Kyrosov syn Nico s omrvinkami na brade.

Pohľadom preskakuje zo mňa na vojvodu.

A ja zatajím dych.

2

Nico si priloží prst k perám, ako mám vo zvyku ja, keď vojvoda spí. Okamžite sa uvoľním. Pravdaže nevidí nič nezvyčajné.

„Chyťte ma, pani vojvodkyňa,“ šepne a vystrelí späť na chodbu. Rozbehnem sa za ním.

„Chceš povedať, že si za mnou prišiel s omrvinkami na brade, ale nepriniesol si mi žiadnu dobrotu?“ zavolám naňho.

Nico piští od smiechu. Na svoj vek je prekvapivo rýchly. Na schodisku sa sklúzne po zábradlí, zatiaľ čo ja musím pre ťažké sukne schádzať pomaly. Keď sa dostanem na prízemie, znovu sa pustím do behu a konečne chlapca dobieham. Pumpuje drobnými rúčkami a tesne predtým, ako ho chytím, sa spoza rohu vynorí Kyros, ktorý na podnose nesie vojvodove raňajky.

Zdvihnem Nica na ruky a zatočím ho vo vzduchu. Svojím chichotom mi ihneď zdvihne náladu. Jednou rukou ho poštekľím na brušku a zložím ho na zem. Jeho smiech znie v rozľahlom sídle úžasne. Konečne sa z neho stalo miesto, kde môžeme byť všetci šťastní. Vojvoda je mŕtvy.

Mŕtvy.

Mŕtvy.

Mŕtvy.

Sladšie slovo hádam ani neexistuje.

„Čo máte vy dvaja za lubom?“ zaujíma sa Kyros.

„Pani vojvodkyňa bola rozhorčená, oci, lebo som jej nepriniesol sladkého slimáka.“

„Za taký prešľap by som ťa pošteklil aj ja,“ zhodnotí Kyros.

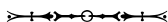
„Idem po ďalšie, pre nás všetkých!“ Nico vyštartuje do kuchyne.

Kyros pozoruje, ako jeho syn upaľuje preč, a v očiach sa mu zračí láska. „Radšej sa rýchlo vráťme, vaša milosť, skôr než sa vojvoda rozhnevá.“

„Zaspal, preto mi napadlo, že na chvíľu uniknem,“ odpoviem.

Kyros chápavo prikývne a spoločne sa vrátíme do Pholiových komnát.

Fakt, že vojvoda nedýcha, vyjde najavo až o dlhé hodiny.

V nasledujúcich dňoch sa nestane nič zlé. Nikto nemá ani najmenšie podozrenie. Pholios už aj tak zomieral. Prečo by malo ísť o zločin? Navyše ma všetci majú za hlupaňu, ktorej by vražda ani len nenapadla. Dala som si na tom záležať.

Na pohreb sa vyobliekam do čierneho a nad Pholiom sa mi podarí vyroniť zopár neúprimných slz. Tvár celý čas skrývam v hodvábnej vreckovke, ktorú mi daroval samotný nebožtík a sú na nej vyšité naše iniciálky. Otec mi prinesie kvety, utešuje ma a dokonca sa ma spýta, či mi môže nejako pomôcť so správou majetkov. Je zo mňa celý natešený, lebo peniaze, čo za mňa od vojvodu zinkasoval, ho zachránili pred bankrotom. Otec je síce gróf, ale bol už v podstate na mizine. A ja tiež, kým som sa nevydala za Pholia.

Teraz jeho bohatstvo patrí mne a môžem si s ním robiť, čo sa mi zapáči. Žiadny chlap mi nebude rozkazovať, ako ho mám míňať. Dokonca ani môj otec.

Dokázala som to.

Dosiahla som niečo, čo zvládne len hŕstka žien.

Získala som skutočnú slobodu.

Rozhodnem sa, že ako slobodná žena najprv preskúmam panstvo a spoznám služobníctvo. Pholios si ma vždy držal nablízku. Musela som jedávať pri jeho posteli a sedieť tam už predtým, ako sa zobudil, aj dlho potom, ako zaspal. Vojvoda mi mnohokrát vykladal, že zo mňa vytlačie každé necos, čo za mňa zaplatil. Lebo som vraj jeho majetok.

Nakoniec si podľa mňa uvedomil, že v tom, kto má kontrolu nad kým, sa riadne mýlil.

„Rada vás znovu vidím, vaša milosť,“ povie mi naša gazdiná pani Lagosová, keď sa so mnou stretne v salóne.

Odkedy som prvýkrát vkročila do tohto bezútešného sídla a všetci sluhovia ma pri vchode privítali ako svoju novú paniu, videla som ju len párkrát.

So svojou výškou meter päťdesiat pôsobí hrozivo asi ako mačiatko, ale nech bohovia pomáhajú každému, kto sa pokúsi proti-rečiť jej tvrdeniu, že má presne meter päťdesiatpäť (raz som si vy-počuła obzvlášť nevráživý rozhovor na túto tému). Vlasy má čierne ako uhoľ a pokožku slonovinovobielu. Pri jej okrúhlych očiach a pleti bez jedinej vrásky vôbec neviem určiť jej vek, no spýtať sa neodvážim.

„Aj ja vás, pani Lagosová. Ďakujem, že ste si našli čas.“

„To je samozrejmosť. Ako vám môžem pomôcť?“

„Chcela by som na panstve urobiť niekoľko zmien a dúfala som, že by ste mi mohli asistovať.“

„Iste. Aké zmeny si predstavujete?“

Chcem, aby ma moji ľudia zbožňovali. Aby ma *chceli* za svoju paniu. Potom si totiž bez problémov zvyknú na nové pomery a nebudú spochybňovať moju novonadobudnutú autoritu. A ich dobrá vôľa sa dá veľmi jednoducho získať hneď na začiatku.

„Rada by som služobníctvu o dvadsať percent zvýšila plat.“

Pani Lagosová pomaly zažmurká, akoby ma dobre nepočula. Potom sa naširoko usmeje. „My dve budeme spolu výborne vychádzať, vaša milosť.“

„To sa teším, pretože mám v pláne kopu renovácií...“

Ako prvá príde na rad hlavná spáľňa. Nariadim, aby ju kompletne vypratali. Každý jeden kus zariadenia od postele cez závesy až po koberec sluhovia presunú do skladu. Komnate dám úplne nový šat, takže vyzerá, akoby do nej Pholios nikdy nevkročil. Nechcem v nej ani jediný predmet, ktorý by mi ho mohol pripomínať.

Odjakživa som mala v oblube ružovú, a keď v obchode U Matildy nájdem rozkošnú staroružovú prikrývku na posteľ, okamžite upúta moju pozornosť. Zvyšok izby s ňou zladím. Zoženiem bielu tapetu so vzorom chryzantém, po ktorých som pomenovaná. Bielu posteľ z dubového dreva s baldachýnom a priehľadnými závesmi. Zdobené zlaté kreslá s nadýchanými bielymi vankúšmi. Detailne vypracovaný toaletný stolík slonovinej farby so zlatými rukoväťami. Strop dám vymaľovať ako dennú oblohu, na ktorej medzi oblakmi poletujú ružovolíci anjeličkovia.

Kým prebiehajú úpravy, pani Lagosová pripravuje na rekonštrukciu zvyšok sídla. Po príšernom chlapovi, ktorý v tomto dome kedysi kazil vzduch, tu nesmie zostať ani pamiatky a ona dohliada, aby boli všetky staré maľby, vázy a iné rodinné cennosti Pholiovcov prenesené na povalu, kde si počkajú na predaj. Kým totiž neubehne ročné obdobie smútku, ktoré sa v spoločnosti považuje za povinné, nemôžem sa zúčastňovať na podujatiach ani prijímať návštevy.

Napriek tomu neprejde ani týždeň a do sídla sa začnú hrnúť listy. Stačí mi prečítať si krátke útržky a hneď všetky odhadzujem na kopu pri kozube.

Správa o smrti Vášho manžela ma veľmi zarmútila. Verim, že keby ste potrebovali utešiť, bez váhania ma vyhľadajte.

Od grófa z Barlasu.

Ani sekundu sa neutápajte v smútku, Vaša milosť. Najlepšie spravíte, ak sa budete s nádejou dívať do budúcnosti. Môžem k Vám v najbližšom čase zavítať?

Od grófa z Varely.

*Už veľmi dlho Vás z diaľky obdivujem. Keď si te-
raz môžete slobodne zvoliť vlastnú cestu, dovolíte
mi zabojovať o Vás?*

Od vojvodu zo Simosu.

Napokon narazím na neuveriteľne trápny úryvok, z ktorého mi zahoria líca.

*Žena vo Vašom postavení si zaslúži všetky pôžitky,
aké život dokáže ponúknuť. Staňte sa mojou
milenkou, Vaša milosť, a ja sa postarám, aby ste
boli spokojná.*

Od baróna z Morosu, ktorý je ženatý.

Nemienim byť nikoho milenkou. Muži mi viac nebudú rozka-
zovať v spálni ani nikde inde. Ani na jeden z listov neodpoviem, ale
z času na čas si ich čítam, keď si potrebujem zlepšiť náladu. Úžasne
mi dvíhajú sebavedomie, aj keď je pre mňa takáto pozornosť ne-
vítaná.

Minimálne pozornosť mocných mužov.

Dlhé roky som snívala o dni, keď budem mať v rukách moc a bu-
dem môcť nadväzovať vzťahy podľa vlastného výberu. Celý doterajší
život som trávila sama a ako urodzenej dáme mi boli prosté radosti

romantickej známosti odopreté. Len čo sa mi skončí smútok, svoju osamelosť hodlám ukončiť.

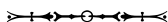
Nájdem si milenca.

Pekného, chudobného, no skúseného milenca, ktorý do mňa bude blázon, bude ma milovať a nebude odo mňa chcieť nič okrem svetských pôžitkov, ktoré mu môžem poskytnúť.

Muži si vydržiavajú milenky v jednom kuse a ja ako vojvodkyňa vdova si z nich môžem vziať príklad. Niečo také je síce nezvyčajné, ale zasa nie neslýchané. Budem mať vplyv aj postavenie, vďaka ktorým klebety zvládnem. A samozrejme si nájdem niekoho, kto dokáže byť diskrétny.

Ale to nasledujúcich jedenásť mesiacov a dva týždne vôbec neprichádza do úvahy. Medzitým sa sústredím na to, aby som si na panstve našla priateľov, a budem dozerať na renováciu sídla. V ktorúkoľvek dennú hodinu počujem remeselníkov, ako búchajú kladivami a píliu. Pod prísny dohľadom pani Lagosovej a ďalšieho služobníctva sa tu premávajú maliari, tesári a kamenári. Opravy celého domu potrvajú mesiace alebo možno aj roky, ale to sa dalo čakať, veď som zdedila panstvo, ktoré veľkosťou predbieha jedine naxoský kráľovský palác.

Alessandrin palác.

Po pani Lagosovej si potrebujem získať lokajov. Kyros ma všetkým predstaví, ako sa patrí, a keď im poviem, že sa chcem naučiť hrať hach, sú z toho celí nadšení.

„Musíte vyhodíť vyššiu kartu rovnakej farby,“ vysvetľuje Doran, zatiaľ čo Kyros sa mi díva ponad plece.

Vyberiem si rubínovú kráľovnú.

Kyros sa mi sklóní k uchu. „Tú nie. Je príliš vysoká, radšej si ju šetrite. Vyhodte túto.“

Lícom nahor vyloží na stôl rubínovú šestku a tá prebije pätku, ktorú niekto vyhodil predou mnou.

„Podľa mňa to chápe,“ mračí sa Plutus, keď si beriem jeho kartu. „Už jej prestaň pomáhať.“

„Nauč sa prehrávať,“ odsekne mu Kyros. „Hach hrávaš celé roky, vojvodkyňa sa ešte len učí.“

„Ty si ju pozval. Ak s nami nevie držať krok, to je jej problém.“ Plutus si uvedomí, čo práve povedal, a zbledne. „Prepáčte, vaša milosť, zabudol som...“

„Vôbec nič sa nestalo, Plutus. Ak hre trochu pridám na zaujímavosti, možno sa ti nálada zlepší.“ Vytiahnem z vrečka necos a položíim ho na stôl.

„Vašu stávkku nemôžeme dorovnať,“ ozve sa Doran s pohľadom upretým na mincu.

„Tak stavte, koľko máte. Veď som vám všetkým zdvihla plat, či nie? Alebo sa bojíte, že vás ošklbem?“

V ten večer nevyhrám ani jediná hru, ale aj tak sa dožadujem odvety.

Keď je vonku pekne, s Kyrosom a Nicom si vychutnávame pikniky na trávniku. Chlapček mi vždy nazbiera divé kvety a my s Kyrosom sa rozprávame o všetkom a zároveň o ničom. Nico mi ukazuje stromy, na ktoré lezie najradšej, a ja mu vysvetľujem, ktoré ovocie je zrelé a môže si ho odtrhnúť a ktorým jedovatým rastlinám sa má zasa vyhýbať. Z času na čas ho učím hrať na klavíri – hra ma odmalička bavila a na novom, kvalitnom nástroji som vôbec nešetrila.

„Rozmaznávate ho,“ odváži sa Kyros podotknúť pár týždňov potom, ako sa stanem vdovou.

„Hodiny hudby nie sú rozmaznávanie. A navyše s ním rada trávim čas.“

Slnko zacloní veľký mrak a utlmí sýtu zeleň stromov aj okolitých trávnikov. Kyros sa na našej piknikovej deke mierne zakloní a oprie sa o ruky.

„Chcete povedať, že takto ste si predstavovali trávenie voľného času po manželovej smrti? Túžili ste po hodinách klavíra so sluhovým synom?“

„Jednoznačne som si nepredstavovala, že sa jeho otec bude toľko sťažovať.“

Kyros sa zaškerí. „Ale naozaj – ste šťastná?“

„Ani si nepamätám, že by som niekedy bola šťastnejšia.“

„Panstvo takmer neopúšťate. Čakal som, že budete navštevovať ľudí zo svojej spoločenskej vrstvy. Alebo že ich aspoň budete pozývať sem. Namiesto toho celé dni vypekáte s kuchárkou, hráte karty s lokajmi a učíte Nica hrať na klavíri.“

„Robím aj kadečo iné. S Damasom, Karlou a Teklou sme práve založili čitateľský klub. Vymieňame si romány a potom sa o nich zhovárame.“

Kyros sa zasmeje. „Vojvodkyňa diskutuje o knihách s majordómom a so slúžkami.“

„Smej sa, koľko chceš, ale v tejto chvíli som presne tam, kde chcem byť. Môj otec ma nútil navštevovať každé spoločenské podujatie, parádiť sa na každý bál a tolerovať prítomnosť každého otrasného chlapa. Teraz trávim čas, s kým chcem a kedy chcem. Moji sluhovia sú najúžasnejší ľudia, akých som kedy spoznala. Falošné lichôtky šľachticiev ani nechcenú pozornosť džentlmenov vyhľadávať nepotrebujem. Keď mám chuť, čítam si. Keď sa mi zachce, vyberiem sa do prírody. Užívam si spoločnosť svojho koňa, štvorročného chlapca a áno, aj svojho majordóma a všetkých ostatných na našom panstve. Môj život je dokonalý, a ak sa v ňom dá niečo zlepšiť, už na tom pracujem. Takže ma prestaň karhať a nechaj ma vychutnať si svoje vydreté pôžitky.“

„Pravdaže, vaša milosť.“

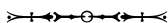
S Kyrosom sa na seba srdečne usmejeme a ja sa uložím na hebkú bavlnenú deku s kockovaným vzorom. V hrudi cítim ľahkosť a chvíľu mi trvá, kým ju zaradím.

Takto sa človek cíti, keď je šťastný, uvedomím si.

Môžem hovoriť, čo si myslím, a moje slová dokonca zaujímajú iného človeka. Nijakí muži sa ma nesnažia komandovať ani kontrolovať. Robím to, čo ma naozaj baví. Som sama sebou v prítomnosti ľudí, ktorým na mne záleží.

Stojí to za všetky strasti, ktoré som musela pretrpieť od matkinej smrti.

Som nedotknuteľná a cítim sa tak úžasne, až sa mi chce lietať.

Keď vytiahnem päty za hranice panstva, všetko je úplne inak.

Na verejnosti musím na znak smútku chodiť v čiernom. Viac než mesiac po vojvodovej smrti si natiahnem ebenové šaty s jednoduchou krinolínou, dlhými rukávmi a priliehavým živôtikom. Závojom sa neobťažujem. Celý úbor pôsobí načisto depresívne, ale medzi ľudí môžem ísť jedine takto. Už len desať a pol mesiaca a skončujem aj s touto pretvárkou.

Práve si v obchode vyberám nové sviečky do jedálne, zatiaľ čo za chrbtom mi stojí celý rad lokajov, aby mi s nákupmi pomohli, keď ku mne ktosi zboku podíde.

„Vaša milosť?“

Keď sa obrátim, zazriem lady Evadne Petrakisovú, dcéru markíza, ktorá sa takisto vybrala na nákupy. Pohybujeme sa v rovnakých spoločenských kruhoch, takže sme na seba, prirodzene, narazili už mnohokrát, ale priateľkou by som ju nenazvala. Skôr známosťou, s ktorou som často trávila čas. Aj keď treba uznať, že vzhľadom na to, že som pred svetom sedem rokov skrývala svoju pravú tvár, ťažko môžem niekoho volať priateľom.

„Lady Petrakisová! Ako sa máte?“

„Vynikajúco, a vy? Určite ste hrdá na svoju sestru. Svadba s kráľom!“

Nasilu sa usmejem. „Kráľ si nakoniec musel niekoho vybrať. A vám sa ako darí? Udialo sa v mojej neprítomnosti niečo zaujímavé? Od svadby mi ušla kopa klebiet.“

„Zopár dvojíc ohlásilo zásnuby, ale inak nič, čo by stálo za reč. Odkedy začala budúca kráľovná vydávať nové dekréty, prišli sme o všetky škandály.“

„Dekréty?“ Alessandra prijíma zákony? Moja sestra?

„Veru áno. Ženy už nemusia čakať a môžu mať... intímne vzťahy ešte pred svadbou. A otcovia nesmú za svoje dcéry prijímať peniaze, ale sú, naopak, povinní vyplatiť im veno zodpovedajúce ich ročnému príjmu, len čo si dievčatá vezmú muža podľa svojho výberu.“

„Prosím?“

„Ó, áno. Niektorých šľachticov tým poriadne rozčúlila, ale keď sa budúcej kráľovnej odvážili vyhrážať, kráľ ich dal štať. Odvtedy už nikto na nové zákony nepovedal ani krivého slova.“

„Koľko nových zákonov prijala?“ spýtam sa.

„Ak mám byť úprimná, stratila som prehľad. Len minulý týždeň vydala dekrét, podľa ktorého majú pozemky aj titul dedič najstaršie deti bez ohľadu na pohlavie. Mladšie dcéry už navyše nemusia čakať na debut svojich starších sestier a môžu chodiť do spoločnosti, ako sa im zapáči.“

Niekoľkokrát zažmurkám a snažím sa jej slová spracovať. „A kráľ jej to len tak dovolí?“

„Dokonca ju povzbudzuje. Jeho meno stojí na každom novom zákone hneď vedľa toho jej. Hovorí sa, že budúca manželka ho nesmierne očarila a plní jej všetko, čo jej vidí na očiach. Už teraz ju volajú Tieňová kráľovná.“

Hnev a trpkosť do mňa opäť zatnú pazúry. Alessandra mala byť tovar presne ako ja. Nástroj, vďaka ktorému sa otec vyhrabe z dlhov a zachráni si pozemky. Namiesto toho prijíma zákony a získava si priazeň všetkých žien na dvore. Je slobodná a šťastná – ale výme-

nou za čo? Čo také si vytrpela? Vôbec si to nezaslúžila. Určite nie tak ako ja.

Pripomeniem si, že aj ja mám teraz všetko, čo som kedy chcela. Som šťastná. Na ničom inom nezáleží. Zhlboka sa nadýchnem a znovu ma zaplaví pokoj.

„Rozprávam príliš rýchlo, drahá?“ spýta sa Evadne. „Pamätám si, že ste s tým kedysi mali problém.“

Jasné, lebo všetci si myslia, že som hlupaňa. Ja som hlupaňa, zatiaľ čo Alessandra je mocná panovníčka.

„Vôbec nie,“ odpoviem. „Len som akási omámená. Tuším zaplávam a pôjdem.“

„Isteže. Rada som si s vami poklebetila. Mimochodom, o pár mesiacov organizujem večierok. Pošlem vám pozvánku. Príbuzní Tienovej kráľovnej sú na mojom panstve vždy vítaní.“

„Ďakujem,“ odvetím, „ale kým sa mi neskončí smútok, mám zakázané navštevovať spoločenské podujatia. Vojvoda zomrel, ak si spomínate.“

„Ó, to je ďalšia vec, s ktorou budúca kráľovná skoncovala. Ženy už nemusia držať smútok. Ani chodiť v čiernom.“ Súcitne prebehne zrakom po mojich šatách. „Môžete sa, samozrejme, rozhodnúť sama, ale nikto od vás nečaká, že budete preukazovať úctu mužovi, ktorý bol skoro štyrikrát starší ako vy. Želám vám pekný deň, pani vojvodkyňa.“

Keď sklopím zrak k dvom dlhým a tenkým sviečkam v rukách, zistím, že som ich obe zlomila vo dvoje.

Lady Petrakisová vyjde z obchodu a ja zízam za ňou. Prečo vôbec nečítam noviny? Ako som mohla dovoliť, aby ma Evadne zastihla nepripravenú? Keď som žila s vojvodom, vždy som hľadala únik v literatúre, presnejšie v beletrii, lebo som mohla predstierať, že sa vydávam za veľkolepým dobrodružstvom alebo riešim spletitú záhadu spolu so svojimi obľúbenými hrdinkami.

Ale kadečo mi ušlo. Alessandra ma zaskočila.

Niežeby som niekedy túžila po moci či vládnutí. Vždy som chcela len slobodu. Teraz ju mám, lenže akosi... stratila na hodnote. V porovnaní s úspechmi mojej sestry to nie je nič extra.

A navyše už nemám žiadnu výhovorku, prečo nemôžem prísť na jej prekliatu svadbu.

Ak sa tam neobjavím, bude vedieť, že vyhrala. Že som neprišla, lebo sa príliš hanbím alebo žiarlim. To ani náhodou nedopustím.

Lebo čo také vlastne vyhrala? Nekonečné zvedavé pohľady svojich poddaných. Celoživotnú povinnosť obskakovať svojho manžela. A obrovskú zodpovednosť.

Som rada, že si Tieňový kráľ nevybral mňa. Pozícia vojvodkyne vdovy je oveľa výhodnejšia. Nie som malicherná, márnivá a egoistická ako Alessandra. Nepotrebujem pozornosť ani rozmaznávanie. Odjakživa som chcela len to, aby mi všetci dali pokoj a svoj život som si mohla riadiť sama. Podarilo sa mi to a nadišiel čas, aby som sa začala riadeniu venovať intenzívnejšie. Aby som urobila viac zmien.

Rozšírim knižnicu. Veru áno, potrebujem viac kníh. Nemusím držať smútok? V poriadku. Dobre. Výborne.

V tom prípade už nemusím vyčkávať a nájdem si milenca.

Alessandra má svojho kráľa – chlapa, ktorého jej výčiny zakrátko unavia a postupom času sa ju bude snažiť ovládať –, ale čo keby som na jej svadbu prikvitla s vlastným mužom? S takým, čo ma bude poslúchať, bude tam len pre moje potešenie a bude oveľa krajší než Kallias Maheras.

To by si malo získať jej pozornosť.

S novým odhodlaním pristúpim k pultu a plánujem zaplatiť.

Muž za pultom si odo mňa vypýta číslo účtu. Keď mu ho odrecitujem, nazrie do svojich záznamov a nasadí silený úsmev.

Ten výraz poznám. Chystá sa mi oznámiť nepríjemné správy.

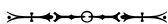
„Odpustite mi, vaša milosť, ale na svojom účte ste zrejme dosiahli maximálny limit. Zatiaľ sme nedostali platbu za vašu poslednú objednávku.“

Ani okom nemihnem. „Ako je to možné?“ Úhradu som predsa podpisovala minulý týždeň.

„Došlo k nejakému zdržaniu s vaším právnikom.“

Ale čo?

Keď prikazujem lokajom, aby môj nákup zložili na pult, nehnevám ani svalom na tvári. „O chvíľu som späť,“ informujem predavača.

„Zmena plánu, Kyros. Ideme k Vanderovi.“

„Pravdaže, vaša milosť.“ Pomôže mi nastúpiť do koča a po desaťminútovej jazde zastaneme pred právnikovou kanceláriou.

„Môžeš ma sprevádzať dnu, Kyros.“

Môj priateľ ma nasleduje, a hoci ho nepotrebujem, je príjemné vedieť, že mi niekto kryje chrbát.

„Teraz uvidíš moju druhú tvár,“ varujem ho. „Priprav sa.“

„To znie vzrušujúco.“

Vypochoďujem po schodoch do budovy, vnútri obídem schváteného pobočníka a bez ohlásenia vojdem do Vanderovej kancelárie.

Prekvapene zdvihne zrak od stola.

„Pán Vander,“ osloví ho pobočník, ktorý vbehne do miestnosti za mnou. „Prišla za vami jej milosť, vojvodkyňa z Pholia.“

„Áno, to vidím. Prosím, sadnite si, vaša milosť. Dvere, Alasdair.“ Štíhly muž za stolom si napravi okuliare.

Dvere sa za nami zavrú. Ja si sadnem na ponúkanú stoličku, Kyros mi zostane stáť za chrbtom.

Nasadím tón a spôsoby, aké zvyčajne používam v rozhovore s mužmi – nonšalantné a odmerané.

„Pán Vander, mám dojem, že došlo k nejakému omylu. U sviečkara som chcela zaplatiť za nákup, no nemohla som, lebo mám vraj neuhradené dlhy. Nezabudli ste im náhodou poslať peniaze?“

Právnik si na stole zloží prsty do striešky a obzerá si ma ako rybu, ktorú si ulovil na večeru.

„Nuž, vaša milosť, jednoducho ste minuli priveľa. Neuniklo mi, že ste na panstve vykonali pomerne veľké množstvo zmien. Prekročili ste pridelenú mesačnú sumu. Platbu dlhu som naplánoval na budúci mesiac spolu s prirážkou pre našu kanceláriu – na úhradu nákladov, ktoré prirodzene vzniknú, keď sa dopustíte takejto nepozornosti.“

Keď mlčím, pokračuje. „Nič sa nebojte, vaša milosť. Matematika je mimoriadne náročná. Príležitostné pošmyknutie je pochopiteľné a máte predsa mňa, aby som všetko vybavil. Dám pozor, aby o vás bolo postarané. Chcete sa porozprávať o rozpočte? Alebo si želáte, aby som vám v budúcnosti vopred schvaľoval nákupy?“

Kyros za mnou stuhne, akoby chcel zasiahnuť. Vstanem zo stoličky.

„Už ste s tými povýšeneckými rečami skončili?“ spýtam sa neutrálnym tónom.

Vandera zrejme otázka prekvapila. „Odpusťte mi, ak som hovoril príliš stroho, vaša milosť. Chcem vám len pomôcť.“

„Takže pomôcť? Napríklad pri hľadaní nového právnik?“

„Vaša... vaša milosť?“

Rukami sa mu opriem o stôl a predkloním sa. Hlas mám odrazu ostrejší než nôž. „Povedzte, pán Vander, vie vaša manželka o kluboch, ktoré po večeroch navštevujete?“

Zažmurká. „O čom...“

„Alebo o žene, ktorú si vydržiavate na Šiestej ulici? Veď viete, o tej, za ktorou chodíte každý druhý víkend, keď máte byť mimo mesta na návšteve u bohatého klienta.“

„Odkiaľ to...“

„Dám vám matematický príklad a vy mi povieťte výsledok, dobre? Ak vezmeme vašu manželku a pripočítame k nej informácie, ktoré jej plánujem prezradiť, čomu sa to bude rovnať?“

Konečne stratil reč.

„Alebo ďalší. Ak od vášho podniku odrátam svoje záležitosti a potom využijem svoj značný vplyv *vojvodkyne*, aby som presvedčila aj ostatných šľachticov, nech si nájdu iného právnik, aký bude výsledok?“

Tvár mu zbledne.

„Mysleli ste si, že budem ľahký terč? Prôstoduchá chudera, ktorá práve ovdovela a nezvláda svoje nové povinnosti? Môj mesačný príjem by zahanbil aj Tieňového kráľa a vy si myslíte, že renovácia panstva stála viac, než si môžem dovoliť? Za svoj majetok by som si mohla kúpiť tucty sídiel. Prešla som si účtovné knihy, výnosy z majetkov vojvodstva aj Pholiove bežné výdavky. Potom sú tu nové investície, ktoré som vám prikázala zariadiť a ktoré takmer *zdvojnásobili* príjmy panstva. Alebo ste si mysleli, že ich nebudem kontrolovať?“

A vy... vy mi jednoznačne nebudete hovoriť, čo mám robiť so svojimi peniazmi. Pholios je mŕtvy. Celý jeho majetok a pozemky patria *mne*. Sviečkarovi zaplatíte, koľko mu prináleží. A pridáte ešte štedrú sumu, aby ste mu chybu vynahradili. Z vášho účtu. Nie z môjho. Nič takéto sa už nebude opakovať. Nenúťte ma znovu chodiť do tejto mizernej kancelárie a pripomínať vám, kde je vaše miesto. Ak v budúcnosti zapatrošíte čo i len jediné necos, následky sa vám páčiť nebudú. Rozumieme si?“

Zavládne také prenikavé ticho, až počujem, ako Vander prehľta.
„Rozumieme.“

„*Vaša milosť.*“

„Rozumieme, vaša milosť.“

„Výborne. Teším sa na náš dlhý a obojstranne prínosný vzťah. Pekný deň, pán Vander.“

Kyros mi otvorí dvere a ja bez obzretia odídem.

Prehovorí, až keď vyjdeme von.

„Mal som chuť tliekať.“

Otočím hlavu a venujem mu jemný úsmev. Potom sa ukloním, akoby som práve zakončila veľkolepé predstavenie a prijímala búrlivé ovácie.

„To bola naozaj vaša druhá tvár,“ uzná Kyros. „Ste neuveriteľná.“

V prítomnosti muža som sa ešte nikdy nečervenala, ale na druhej strane mi ešte žiadny nezložil poklonu za niečo, na čom by záležalo. Je to omamný pocit.

Skôr než stihnem odpovedať, Kyros sa spýta: „Prečo chcete ďalej využívať jeho služby? Prečo svoju hrozbu nenaplníte?“

„Lebo som ho práve uzemnila. Už sa ma znovu obabrať nepokúsi. Navyše každý nový právnik, ktorého si najmem, vyskúša to isté čo on. Celú túto scénu si potom budem musieť zopakovať.“

„Odkiaľ ste to všetko vedeli? O jeho milenke a kluboch?“

„Žartoval o tom s Pholiom, keď sme pripravovali dokumenty na sobáš.“

„Zabudol, že ste v miestnosti?“

„Myslel si, že na mne nezáleží.“

„Ako je to možné?“

Prejdem zvyšných pár krokov ku koču a Kyros sa načiahne za dverami. „Chcela som, aby si to myslel.“

Keď nastúpim, Kyros pokrúti hlavou. „A čo chcete v mojom prípade? Čo si mám myslieť?“

„Že som tvoja veľmi schopná zamestnávateľka.“

„To viem už dávno,“ prehodí, keď zatvára dvere.